

самичък; Нему щѣлъ да остане да прислужва разсилния. На мене каза, че като се завърне, да дойда при тѣхъ пакъ, а до тогава да си ида у дома. Тя казваше, че щѣла да се запише да довърши за учителка. Подиръ единъ два дни тя пакъ нареди вещитѣ си, като каза, че може на пролѣтъ да заmine; три-четири дни преди убийството тя ми каза да взема отъ тавана единъ сандѣкъ, който е на сестра ѝ, та да го отнесе у майка ѝ, азъ я запитахъ да не би да заминава, а тя ми каза: »мисля да заминавамъ, но презъ Сърбия неможе, защото правятъ спънки, а чакамъ експреса да мине, та съ него да отпътувамъ«. А че Лора Каравелова е търсила, съ кого да пътува до Парижъ и че не е желала да пътува съ Яворовъ, това явствува отъ писмото на Вѣра Хаканова съ дата 14 Ноемврий 1913 година съ следующето съдържание: »мила Лора, г-нъ М. Никифоровъ заминава днесъ за Виена съ експреса, който тръгва следъ обѣдъ на 2 часа безъ нѣколко минути. Съ сърдеченъ приветъ: Вѣра Хаканова. София, 14 Ноемврий 1913 година«.

А щомъ е установено съ положителностъ, че Лора Каравелова си е приготвила пари и дрехи и че на 1 Декемврий 1913 год. въ недѣля следъ обѣдъ тя ще заминава заедно съ детето си Петко и безъ мъжа си Яворовъ за Парижъ, то нѣма абсолютно никакви основания да се предполага, че тя имала намерение да посѣга на живота си.

Записката, която е писалъ Яворовъ преди да стреля върху себе си съ съдържание: »мойта мила Лора се застреля сама« е нѣщо неестествено, противъ психологията на човѣка и неприемливо, защото когато човѣкъ се увлече до тамъ, щото да заглуши и затъпи въ себе си най-силното чувство на самохранение, той тогава неможе да мисли да освѣтлява и предпазва обществото отъ заблуждение, още повече когато всичко е чисто въ неговата душа; тази записка много добре илюстрира поговорката: »гузенъ не гоненъ бѣга« и свидетелствува за една гузна съвестъ. Не може въ никой случай да се приеме твърдението на Пѣю Крачоловъ, че отъ ревностъ къмъ него Лора Каравелова се са-